

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

3:dje årg.

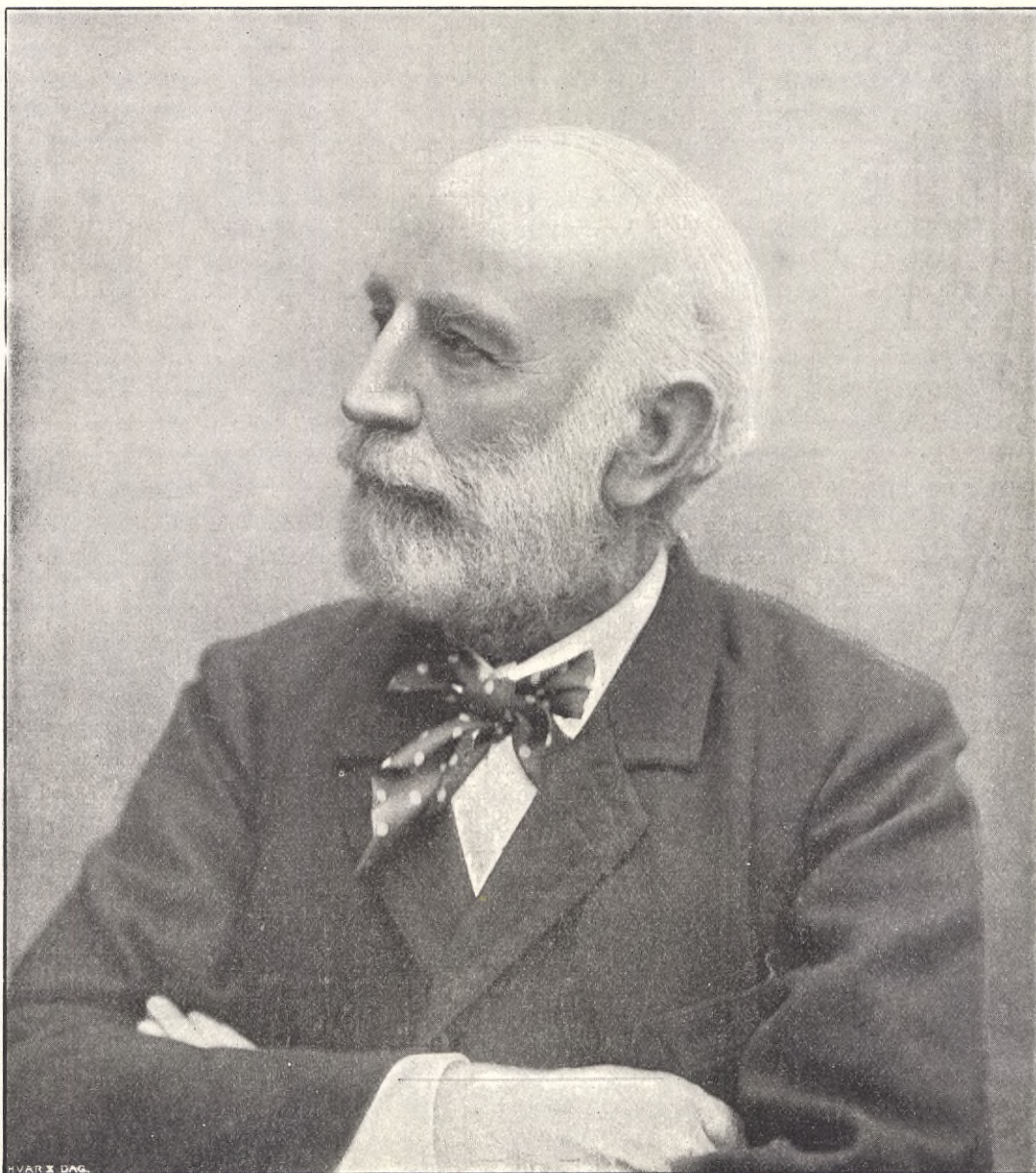
Den 2 Februari 1902

N:o 18

Återgiftande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Carl Peter Curman* (med 1 porträtt). *Medaljen öfver f. d. statsministern E. G. Boström* (med 2 illustrationer). *Nobelprisen och engelsmännen* (med 1 porträtt). *En militärkommerd. ritig* (med 1 porträtt). *Grennas 250-årsjubileum* (med 2 illustrationer). *Från scenen: "Ungdomsvänner" och "Rénés dotter" å Dramatiska teatern* (med 2 illustrationer). *Kungliga slottet och dess furstliga gäster* (med 5 illustrationer). *Rådagens öppnande* (med 1 illustration). *Hofteaterns i Stuttgart brand* (med 1 illustration). *Engelska parlamentets öppnande* (med 1 illustration). *Det högtidliga öppnandet af engelska parlamentet* (med 1 illustration). *Vinieridrott: curling* (med 2 illustrationer). *Jean Kaboul och hans historia. Originalberättelse för HVAR 8 DAG af Erland Bratt.* *Steindelkyrketten* (med 4 porträtt). *Veckans porträttgalleri* (med 24 porträtt). *De internationella skridskotäffingarne i Davos* (med 2 illustrationer).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1902.

Professor CARL PETER CURMAN.

CARL PETER CURMAN.

Professorn i plastisk anatomi vid det med Akademien för de fria konsterna förenade läroverket, Carl Peter Curman, har nyligen lämnat denna befattnings.

Professor Curman är en person, hvilken, såsom allmänt torde vara känt, framför allt gjort sig bemärkt och väl i främsta rummet gagnat sitt fädernesland, genom sin insats, ett helt lifs insats, beträffande de svenska badförhållandena. »Bad är hälsa» — detta är ett ordstäf, hvares sanning ingen betviflar, men som de flesta människor likväl alltför ofta glömma.

Statistiken visar på ett ovedersägligt sätt, att det, relativt taget, blott är ett fåtal människor, som i Sverige taga bad, särskildt varmbad, och detta, fastän man i de flesta någorlunda stora svenska städer numera har delvis utmärkta, ofta fullt tillfredsställande varmbadhus.

Och professor Curman är just den, som utvecklade de svenska badförhållandena till den ståndpunkt, dessa numera intaga.

Carl Peter Curman föddes den 8 mars i Sjögestads socken i Östergötland. Föräldrarna voro Samuel Johan Curman, landtbrukare till yrket och Maria Carolina Strömberg. Den unge C. genomgick Skenninge skola samt Linköpings skola och gymnasium, blef student i Uppsala 1853 och med. fil. kandidat 1856. Han inskrefs s. å. vid Karolinska institutet i Stockholm och ingick därjämte som elev vid Akademien för de fria konsterna, hvilka läroverk han genomgick 1856—1860. C. blef 1864 med. licentiat och promoverades 1879 i Köpenhamn vid universitetets jubelfest till med. hedersdoktor.

Sedan C. i ungefär ett års tid varit biträdande bruksläkare på Läsjöfors i Värmland, antogs han sommaren 1859 till badläkare i Lysekil, där han 1863 fick i uppdrag att anordna en ny badhusanläggning, och var han 1872—88 Lysekils intendent. Han uppgjorde 1866 planen till en offentlig badanstalt i hufvudstaden och ledde som verkställande direktör för Stockholms badhusaktiebolag ordnandet af denna anstalt, där han sedan utöfvat en alltid lika nitisk tillsyn. Curman erhöll 1869 professuren i plastisk anatomi vid Akademien för de fria konsterna, se-

dan han där i flera år biträdt vid undervisningen i detta ämne samt är sedan 1880 docent i balneologi och klimatologi vid Karolinska institutet.

Åren 1884—85 uppfördes i Stockholm under Curmans ledning det kända badhuset vid Stureplanen, hvilket om kort tid kommer att te sig i utvidgad form, med en simhall af storartad beskaffenhet.

C. har äfven uppgjort förslag till ett större antal af de nyare publika badanstalterna i landet och delvis ledt utförandet af de samma, såsom Renströmska badanstalten i Göteborg, badanstalten vid Sabbatsbergs sjukhus, vid Stockholms nya barnhusinrättning vid Norrtullsgatan o. s. v.

År 1884 blef C. hedersledamot af Akademien för de fria konsterna. Han har äfven varit ledamot af styrelsen för Tekniska skolan i Stockholm, af direktionen för Sabbatsbergs sjukhus och Gymnastiska centralinstitutets direktion.

De utländska resor, som C. företagit, för att studera klimatiska förhållanden och badanstalter, äro särdeles många. Han besökte sålunda 1858 sydvästra och mellersta Norges fjälltrakter och 1861 Tyskland, där han bland annat studerade Kreuznach. 1864—65 vistades han i södra Tyskland, södra Frankrike, Italien och Schweiz och besökte då de flesta kurorter vid Medelhafvet mellan Marseille och Livorno. På återresan genom norra Italien, Schweiz, mellersta och östra Tyskland studerade C. de förmännsta badorterna samt större sjukvårdsetablissemang.

Han reste 1867 i samma ändamål i Danmark och Tyskland och 1872 i renlighetens land, par préférence, Holland, där särskildt de offentliga badanstalterna i de stora städerna voro föremål för studium. C. har för öfrigt gång efter annan besökt många af Europas länder, däribland öfre Spanien, i och för sina badstudier. Under våren 1872 tog han i Amsterdam under doktor Meggers ledning äfven kännedom om den då för tiden nya massagebehandlingen.

Professor Curman är sedan 1878 gift med Calla Liljenroth, född Lundström, känd såsom begåfvad tonsättarinna.

MEDALJEN ÖFVER F. D. STATSMINISTERN E. G. BOSTRÖM. EN OVANLIG HEDERSBEVISNING.

En lika ovanlig som välförtjänt hedersbevisning har i dessa dagar vederfarits den mångårige främste mannen vid konungens rådsbord.

Genom subskription bland riksdagens ledamöter och andra politiskt intresserade har nämligen präglats en medalj till äminnelse af f. d. statsministern E. G. Boströms långa verksamhet såsom politiker och medlem af konungens råd.

Denna medalj öfverlämnades d. 23 januari å Landtbruksakademiens sal.

Ett stort antal af subskribenterna hade härvid samlats å å hvilkas vägnar excellensen Lagerheim till hr Boström med några hjärtliga ord öfverlämnade ett exemplar i guld af medaljen.

Den fint utförda medaljen visar å ena sidan den hedrades väl träffade bild. Af medaljen har präglats för subskribenternas räkning exemplar af silver och brons.

Initiativet till hyllningen har utgått från ledamöter i statsrådet under hr Boströms statsministertid.

NOBELPRISEN OCH ENGELSMÄNNEN.

Det väckte ju nyligen stort uppseende, då den engelske författaren *Edmund Gosse* i »Times» publicerade de meddelanden dr C. D. af Wirsén samt prof. E. W. Dahlgren angående vederbörande engelska institutioners uraktlåthenhet att insända förslag till utdelningen af Nobelprisen jämte »anhållan om bästa sättet att göra Nobelprisen för litteratur kända för den engelska publiken». Akademien hade nämligen nöjt sig med att sända tryckta formulär till sekreterarne vid de akademiska institutioner som officiellt angifvas existera. Härpå har emellertid ej ingått ett enda svar, hvilket ej heller var så underligt, då man tar i betraktande, att — enligt mr Gosse — flere af de institutioner, till hvilka man väntat sig, upphört att existera och att ingen af dem har mer li'lig förbin-

EDMUND GOSSE.

delse med Englands litteratur. Emellertid har det nu blifvit röra i saken, och är det väl att hoppas, att England nästa gång skall taga en mera aktiv del i Nobelprisens fördelning. Det ser föröfrigt nästan ut, som om denna historia varit uppslaget till den litterära akademi — ett slags motstycke till hvad »Royal Society» är i naturvetenskapligt afseende — som nu för tiden är under bildning i England.

EN MILITÄRKOMMENDERING FÖR STUDIER I UTLANDET.

Fanjunkaren vid Svea Trängbataljon *Ivar Valentin* har blifvit kommanderad till Gardes Train-Batallion i Berlin och för studiet af marketenteriväsendet.

Fotografien visar fanjunkarne Valentin och Lüdtke, den senare vid Gardes Train-Batallion. — Det är glädjande att i detta fall, liksom städse hittills, kunna konstatera det goda anseende för militär duglighet, som i förening med vinnande kamratanda göra våra svenska krigsmän välkomna bland utländska kamrater.

FANJUNKARNE VALENTIN OCH LÜDTKE.

GRENNAS 250-ÅRSJUBILEUM.

Fotografier af Calla Sundbeck, Grenna.

Den pittoreska, för sitt vackra läge och sina trefliga invånare bekanta lilla staden vid Vetterns södra strand kunde den 24 januari högtidligt hålla 250-årsdagen af sin tillvaro.

Grenna stad — då kallad »Brahe-Grenna» — anlades nämligen år 1652 af riksdrottet Per Brahe d. y., som förordnade, att stadens sigill skulle ha följande utseende: staden mellan sjön och bärget; till vänster på bärget Brahehus och till höger Westarå samt i nedre kanten Wisingsborgs slott på Wisingsö. År 1693 erhöll staden efter reduktionen sina privilegier förnyade af konung Carl XI, men förde länge ett tynande lif, mera liknande en by än en stad. Det är först efter det senaste halfseklet, som den ansenligt gått framåt i förkofran. Härutinnan har staden under de senaste decennierna

haft mycket att tacka sin energiske och intresserade borgmästare C. A. V. Egnell för, hvilken med aldrig svikande nit omfattat alla angelägenheter, som rört samhället och dess förkofran. Hans bild återfinnes å porträttgalleriet.

250-årsjubileet firades under almän och liflig tillslutning. Kl. 1/2 4 e. m. utgick ett stort flaggtåg af skolbarn med musik från Norra skolan längs Öfra gatan till Norrtull, därefter Brahegatan till Södertull samt Öfra gatan till kyrkan, där gudstjänst förrättades och sång utfördes. Efter gudstjänsten skred man i allmänt tåg till torget, som var upplyst af marschaller och bengaliska eldar, och hvarest tal höllos. Staden var allmänt illuminerad och rikt flaggsmyddad.

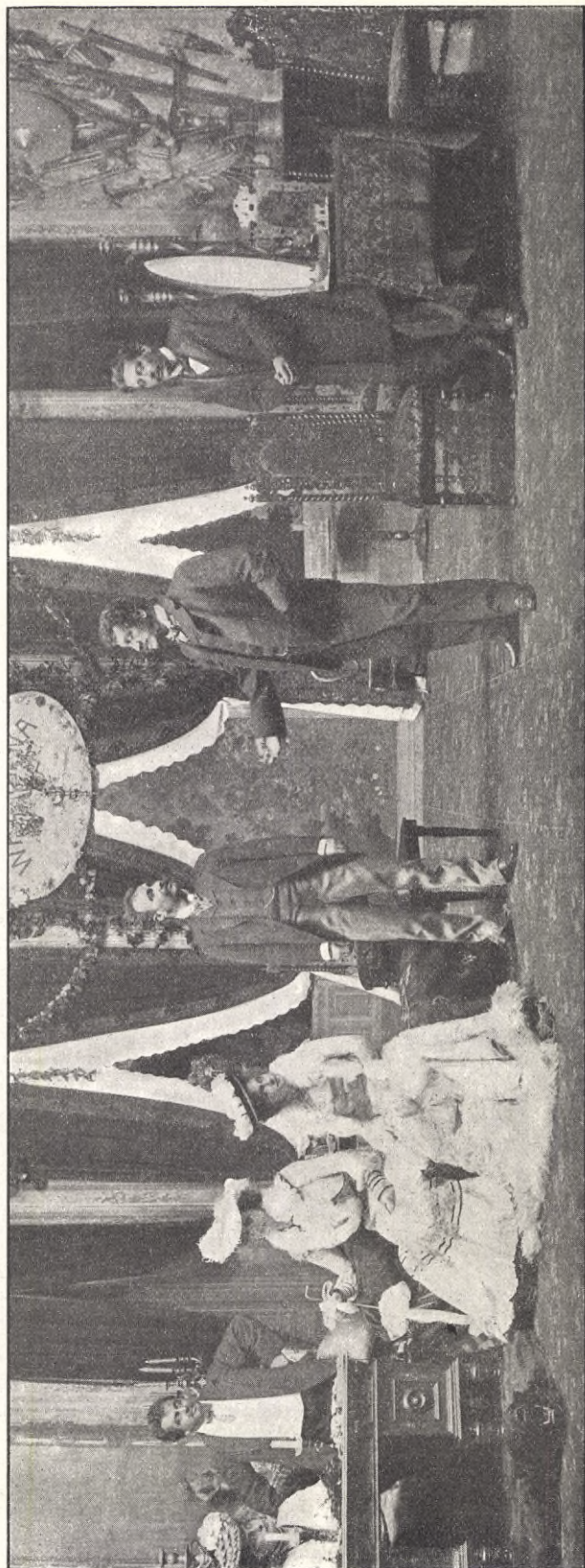
Originalkopia från Donationsbrevet — TILL FÖRMÅN FÖR GRENNA STAD, GIFVET 1632 AF PER BRAHE D. Y.

VY AF GRENNA, den vackra lilla staden vid Vetterns södra strand. Man skönjer Visingsö på afstånd.

FRÅN SCENEN: »UNGDOMSVÄNNER» OCH »RENES DOTTER» Å DRAMATISKA TEATERN.

Öfrre bilden:
Fru Byström Hr Hedlund,
Undre bilden: Hr Palme.

Fru Hanson. Fkn Sjöberg,
Fru Bosse-Strindberg.

Hr Fredrikson.
Hr Aréhn.

Hr Hanson.

Dramatiska teatern har på den senaste tiden för fulla hus spelat en komediantad fars af Fulda, kallad »Ungdomsvännerna». Stycket rör sig om fyra ungdomar, goda vänner hvilka före att alltid stanna utanför det äkta ständer. Emellertid gifva sig snart de tre, och äfven den fjärde, en satirisk öfverlägsen, men i grund och botten godhjärtad man, hvilken roll här uppbäres af *Gustaf Fredrikson*, råkar slutligen fast. Hr Fredrikson dominerar sin roll på ett ständigt fulländadt sätt, och dermed också hela stycket. Det är en njutning att höra hans utskottta tal och se hans träfande minspel. Aldrig har Fredrikson varit mera ungdomlig och utvecklat större elegans än i denna roll! Stycket gifves för öfrigt bra på flere händer. Hr Hedlund är en karaktäristisk målare-ungdomsvän, hr Hamrin en lustig befvant, fru Hanson en på kornet tagen, struntförnäm ung fru och fröken Jansson en täck liten stenografiska.

»Kung Rénés dotter», det bekanta stycket af Hertz, har nyligen uppförts å Dramatiska teatern, ungefär samtidigt som operan »Jolantha», hvilken libretto är bygd på samma ämne, kom upp på k teatern. Fru Bosse-Strindberg har firat en liten triumf som den blinda flickan i »Kung Rénés dotter». Det är en såda af fru Strindbergs stora talang att kunna gifva ett sållsamt uttryck åt det halft visionära, öfversinnliga.

KUNGLIGA SLOTTET OCH DESS FURSTLIGA GÄSTER.

Foto. Sonne, Köpenhamn.

KRONPRINS FREDRIK och KRONPRINSESSAN LOVISA.

Danmarks kronprinspar gästar f. n. vårt konungahus, innerligt välkomnadt af allt Sveriges folk.

Konungens födelsedag har nu liksom under de närmast föregående åren fått en än fästligare prägel genom besöket af det vid vårt kungahus numera genom dubbla frändskapsband fästade danska kronprinsparet. Också var årets slottsbal ovanligt lysande, och torlede bilder, som vi här visa af ett par af de ståtligaste gemaken inom kungaborgen i detta sammanhang kunna ha ett visst aktuellt intresse.

* * *

Åter har vår gamle, fredsälle drott, omgifven af sina konungliga söner, öppnat den svenska riksförsamlingen och hälsat det svenska folkets representanter med de gamla konungorden:

»I gode herrar och svenske män!»

Konungen begynte sitt tron- tal till denna riksförsamling med ett uttrycka sin glädje öfver att åter personligen få hälsa riksdagen välkommen, en glädje, som ju ej blott delas af de församlade

folkrepresentanterna, utan äfven finner gensvar som ett mångtusenstämmigt eko i alla svenska hjärtan, från allt Sveriges land. . . .

Foto. Landaht, Stockholm.

KUNGL. SLOTTET: Stora galleriet, där gästerna invänta de kungligas ankomst.

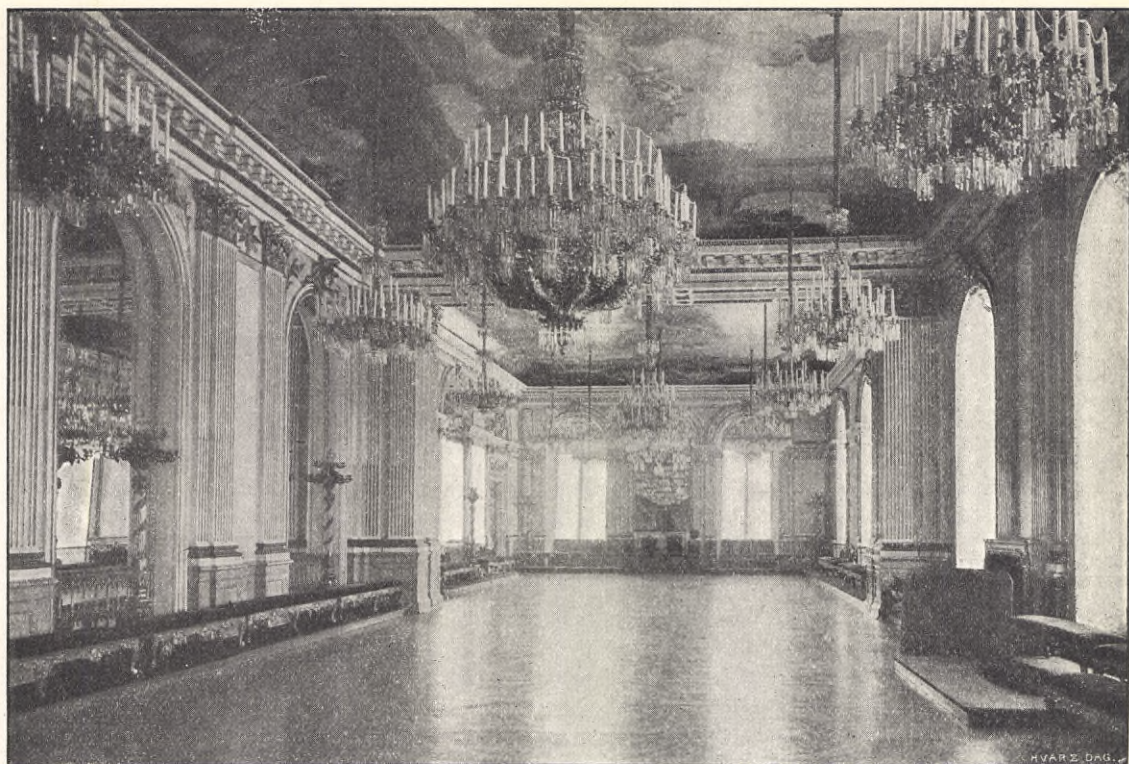

Foto. Lëndahl, Stockholm.

KUNGL. SLOTTETS BALSAL: »Hvita hafvet».

Foto. Lëndahl, Stockholm.

KUNGL. SLOTTET: Viktoriasalongen.

Efter att ha berört härordningsfrågan med ett tack för hvad som härutinnan i fj 1 uträttades, öfvergick h. m:t till den fråga, som ju vid denna riksdag kommer att bli den brännande, utvidgningen af rösträtten d. v. s. af valrätten till riksdagens Andra kammare. Konungen tillkännagaf, att hans och regeringens förslag härutinnan i afvudsak »hvilat på den kommunala »skattskydighetens grund». d. v. s. vill fixera rösträtten vid »500-kronor strecket».

Här kan ju icke vara platsen att yttra sig om, vare sig det berättigade, det gagneliga eller önsk-

värda af detta viktiga förslag. Så mycket torde väl ändå kunna sägas, att här regeringen (såsom man väl har skäl förmoda) efter moget öfvervägande och med konungens tillstyrkande fattat beslut om att framlägga ett sådant förslag, så töra väl ock våra seratorer, utan att därför — som från ultrakonservativt håll framhållits — bryta mot sitt samvetes och sina »principers» bud, kunna sanktionera detsamma. Att det i den nuvarande folkvalda kammaren kommer att antagas, tör väl kunna betraktas som säkert.

RIKSDAGENS ÖPPNANDE.

Efter fotografi speciellt för HVAR 8 DAG.

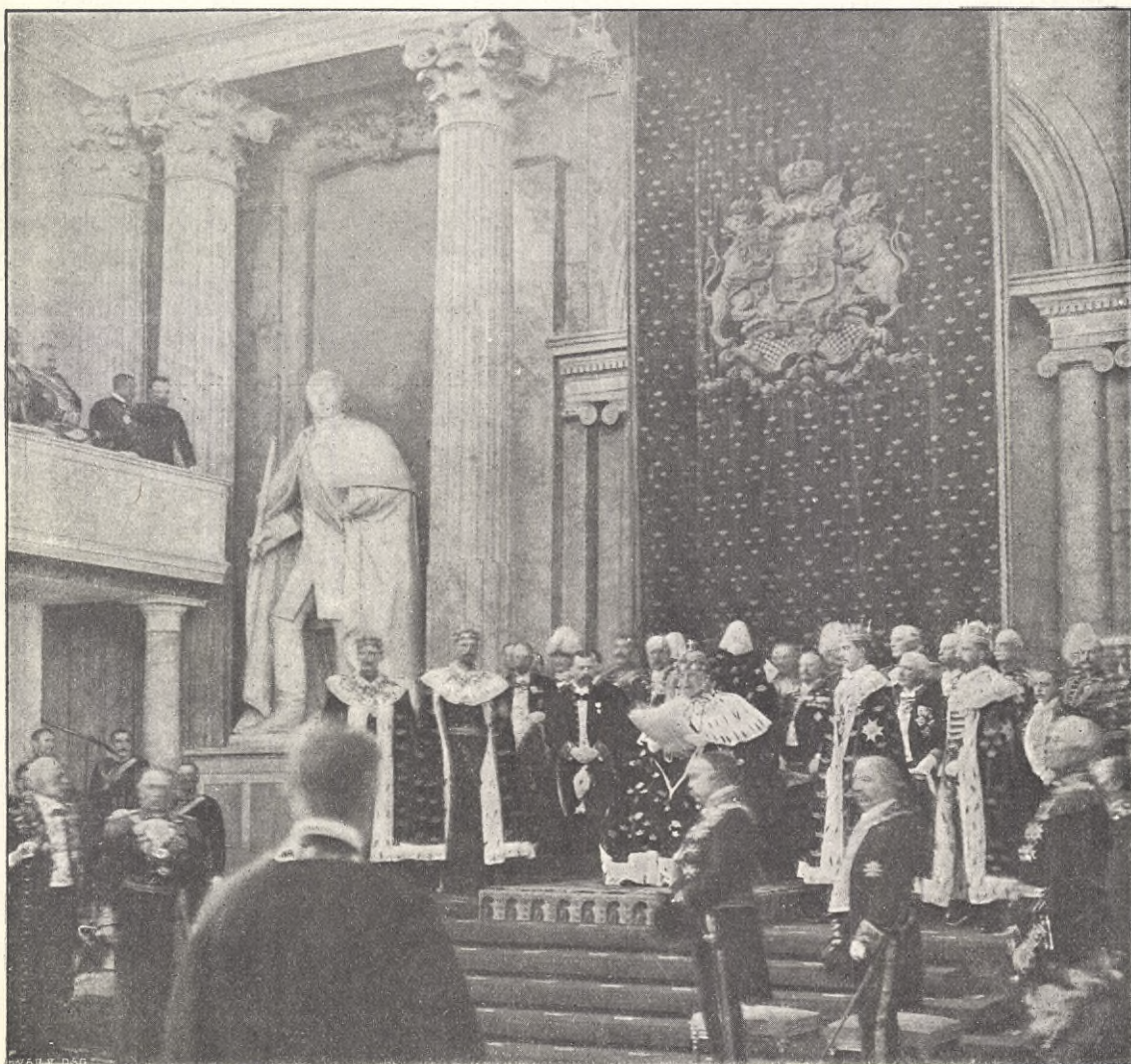

Foto. Julius Gruppe, Foto-affär & atelier, Sthlm.

KONUNGEN UPPLÄSER TRONTALET.

Till höger om h. m:t stå kronprinsen och prins Carl, till vänster prins Gustaf Adolf och prins Eugen. Närmast prins Carl, nedanför tronen, synes statsministern och riksmarskalken (med stafven). Längst fram på andra sidan tronen står utrikesministern.

HOFTEATERNS I STUTTGART BRAND.

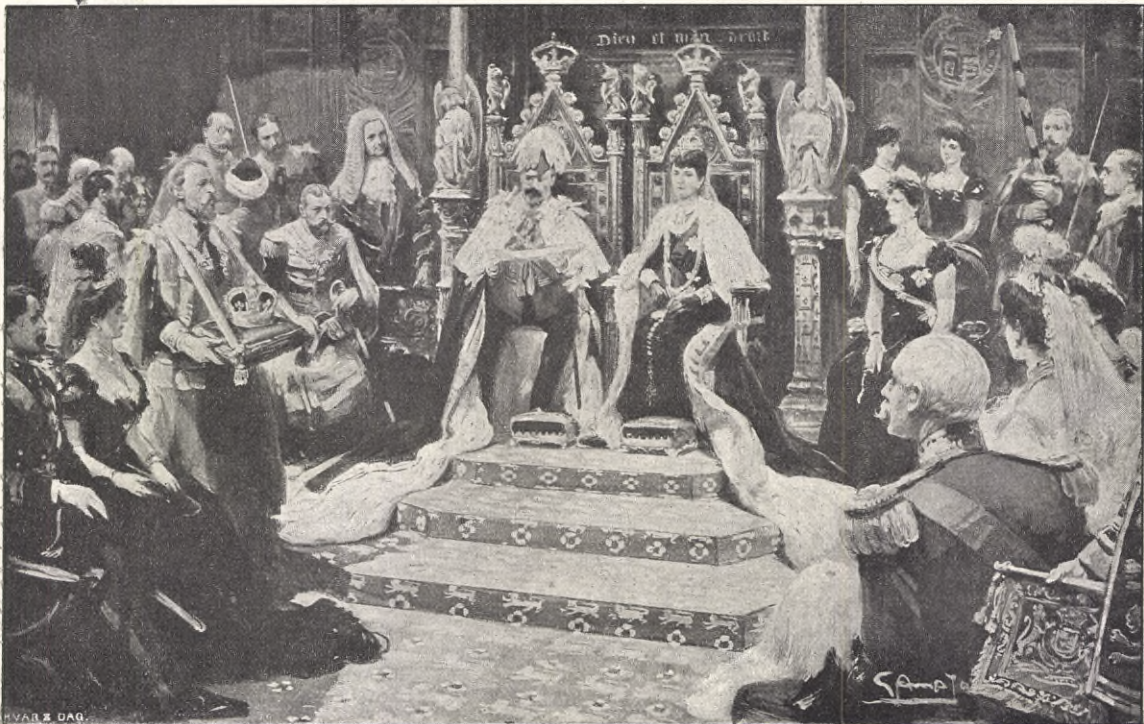
Efter fotografi.

Kort efter kl. 12 i söndags natt uppstod eldsvåda i den gamla, år 1811 uppförda Hofteatern i Stuttgart, som nedbrann i grund. Först kl. 7 på morgonen var man herre

över elden. Man antager att kortslutning å den elektriska ledningen varit orsaken till branden. Intet människolif spilldes.

ENGELSKA PARLAMENTETS ÖPPNANDE.

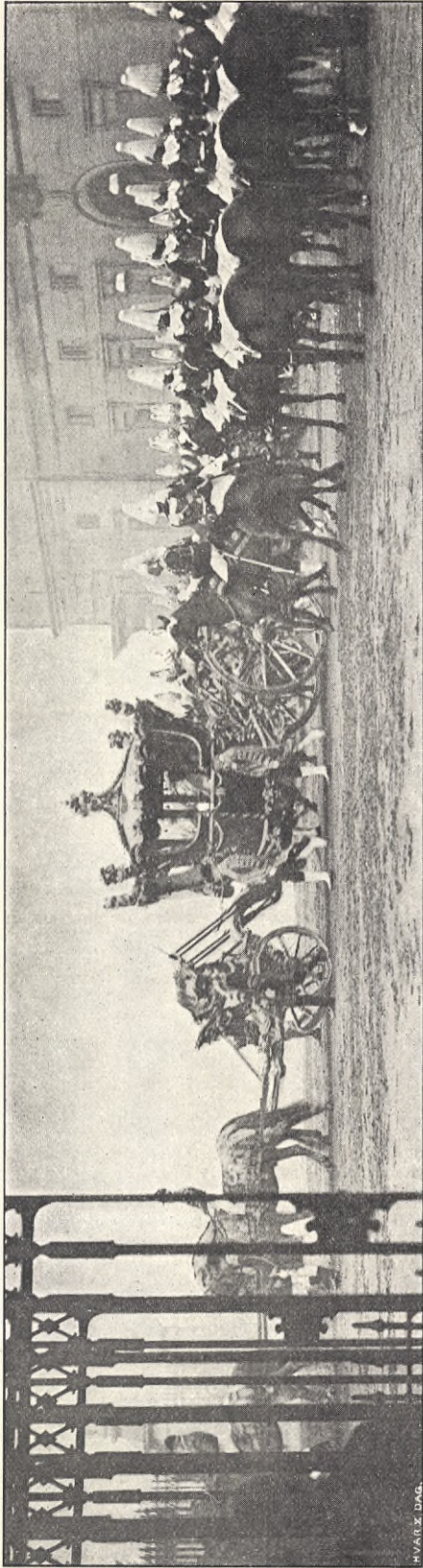
Efter fotografi för HVAR 8 DAG af G. Amatos orginaiteckning,

KONUNG EDVARD UPPLÄSER TRONTALET I PARLAMENTET.

DET HÖGTIDLIGA ÖPPNANDET AF ENGELSKA PARLAMENTET.

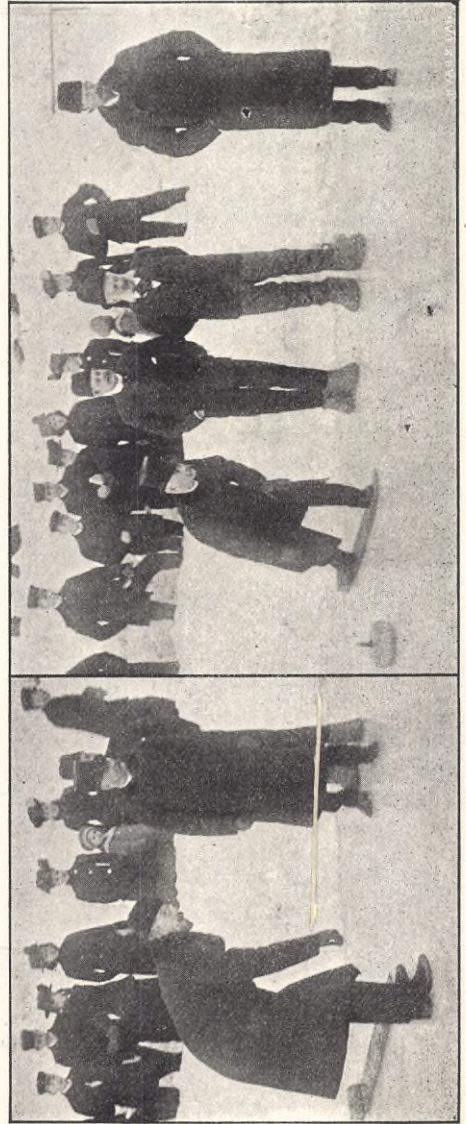
Efter foto.
SVARZ DAG.

ENGELSKA KONUNGAPARET LÄMNAR SLOTTET PÅ VÄG TILL PARLAMENTSHUSET.

Denna öppningsakt, som förut brukat försiggå utan stora ceremonier, har af kung Edward och drottning Alexandra vid detta tillfälle förlänats en osedvanligt storartad prägel, med utvecklande af all möjlig pomp och ståt.

VINTERIDROTT: CURLING.

Fotografier för HVAR 8 DAG af Axel Lindahls fotografifärför, Sthlm.

KRONPRINSEN SPELAR CURLING.

Till höger om H. K. H. står kammarherren Nordenfält och engelske legationssekreteraren. Öfverstelöjtnant Batck spelar.

Curling är ett ursprungligen skottiskt spel, närmast motsvarande det gottländska varpaspelet, med den väsentliga skillnaden likväl, att det förra spel:s på isen, det senare å land. Banan, som utstakas på fullkomligt slät is har en längd af 40 meter och en bredl af 8—10 meter. I hvardera ändan af banan finnes ett mål, en konformig träklots, och kring denna äro uppdragna fem koncentriska cirkellinier. De spelande dela sig i tvanne lag och det gäller nu att få in egna och medspelarnes stenar — man betjänar sig nämmligen i curling-spelet af runda sådana, försedda med järnhandtag — innanför ringarne och motspelarnes utanför. Båda lagen kasta nu omgång efter omgång, till omväxlande från banans båda ändar, till ena laget räknar 21 stenar innanför ringarne, då det är vunnet parti.

JEAN RABOUL OCH HANS HISTORIA.

Originalberättelse för HVAR 8 DAG af Erland Bratt.

(Forts. från föreg. nummer).

Vid hans sista ord höjde sig något öfver skrinets kant. Jag såg det först otydligt, märkte, hur det vaggade och hväste, varseblef så två gula, giftiga ögon, hvarpå så småningom den glatta, skimrande kroppen af en orm blef synlig. Han slingrade sig snabbt längs doktors arm upp mot bröstet samt hamnade slutligen kring hans hals, med blicken ohygglig och hemsk riktad mot mig. Doktorn smekte honom med handen, och det vederstyggliga djuret buktade och vred sig vid beröringen.

Jag skall aldrig kunna klargöra min sinnesstämning vid detta tillfälle. Jag drog i bland efter andan, som om jag känt mig nära att kvävas, hjärtat snörde sig samman, och blodet bultade vid tinningarne. Det mänskliga började alltmer försvinna hos doktor Raboul — de syntes mig lika vidriga, både ormen och ägaren.

»Kom närmare monsieur Marmont», upprepade doktorn, och jag såg honom långsamt höja sin knutna hand. Antingen det nu var något i hans röst, som dref mig mot honom, eller om jag redan så förlorat väldet öfver mig själf, att jag trots min förnimbara afsky, gick honom närmare — alltnog, jag gjorde detta! Ack, det finns så många frågor i denna historia, hvilka jag måste lämna utan svar, och den jag nu framkastat, hör till dem.

Jag lydde som sagdt, och fullständigt paralyserad af hans blick, minnes jag blott, hur det plötsligt glimmade till i hans hand, och vid de infallande solstrålarne flammade det som eld i en ädelsten, som blodröd och glänsande hölls för mina ögon.

Det var, som om lifvet hade flytt mig, som om allt hvad jag såg och kände förflyktigats, lämnande mig ensam i en oändlig ensamhet.

I nästa minut gick dörren upp, och en främling, hög och allvarsam stod befallande i rummet. Hans utsträckta hand pekade mot öster och hans svarta, djupa ögon stirrade hotfullt på rubinen. Det magra, skägglösa ansiktet, den bronsfärgade hyn, burnusen och en dunkelröd mantel, som behagfullt smög sig kring gestalten, allt var ägnadt att förhöja effekten af hans uppträdande.

Jag såg på doktor Raboul och såg en människa, som tycktes kämpa med döden.

Ådrorna i hans ansikte voro uppsvällda, svett-dropparna pärlade kring pannan. Ögonen återgåfvo en namnlös skräck, en tröstlös förtviflan, och munnen var vanställande förvriden. Han förde sin hand mot bröstet, tog ett steg mot främlingen och — — — — jag såg icke mer.

Bilden förändrades, och själf ser jag mig bunden på golfvet. Det tisslar ur vinklar och vrår, och en kyla som af döden går genom mina leder.

Jag vill tala, jag vill ropal! Kan ej! Jag är död.

Död för lifvet men lefvande för döden. Nu kryper det på kroppen. Barmhärtighet! Dessa ögon. Det är hans orm, det giftiga, vidriga odjuret! Nej, det är han själf med ormens ögon och med ormens kropp.

Djäfvl, hvartör skrattar du? Låt bli min själ, min fattiga själ. Barmhärtighet! Låt bli. Låt bli!

Han bara skrattar och krålar, tills han nått mitt hjärta. Heliga jungfru, förbarma dig! Aj! Aj! Aj! Drag ut dina giftiga tänder. Jesus! Nu har ormen händer. Han biter och sliter i min kropp

och rotar efter min själ, min själ, min arma fattiga själ! Begge armarne bundna!

Jag är således i hälvetet. Dock än en gång vill jag ropa, och med förtviflans kraft går ordet: »Hjälpl!» öfver mina läppar — — — och doktor Raboul står välvilligt böjd öfver min stol.

Jag torkade mig i pannan och bad om ett glas vatten.

»Doktor», sade jag sedan, »kanske har jag öfverskattat mina krafter och är ej den man ni behöver. Ett sådant experiment till skulle döda mig, och jag ber er: låt den drunknade gå till botten.»

»För att höra hans förbannelse?» afbröt han mig. »Nej», svarade jag, »ni har ej att frukta den och än sedan, om så vore, hvad väger den på händelsernas väg?»

»Säg ej så monsieur Marmont», sade han, »kanske har jag nog att bära på förut.»

»Jag väntar ju ej, att ni skall bestämma er i dag», fortsatte han. »Hvila ut och kom igen om ett par dagar. Kanske, att ni då ser saken annorlunda. Tillåt mig emellertid att sörja för edra närmaste behof och att ersätta er för det besvär jag vållat.»

Några minuter senare stod jag på Avenue Marigny, och för första gången sedan lång tid hade jag i min ägo tillräckligt med pänningar till kläder och mat, och det var troligtvis denna omständighet, som bestämde mitt öde. Inför dessa ljusa möjligheter förlorade skräckscenen hos doktorn sin betydelse.

Hvad hade jag egentligen upplefvat? Rakt ingenting! En mara, en elak dröm. Ån se'n! Detta var ett prof. Jag hade bestått det erbarmligt och nästan längtade efter ett nytt tillfälle, där jag kunde uppträda mer till min fördel. Hvisslande och sjungande drog jag ned längs Champs Elysées, fast besluten att med snaraste uppsöka doktor Raboul.

Tre dagar efter det, som härofvän berättats, stod jag för andra gången i hans mottagningsrum. Det var dock ej utan tvekan, jag kunnat besluta mig för detta upprepade besök. Den förfärliga ångest, jag utstått vid föregående tillfälle, stod ännu friskt för mitt minne, och det fanns ögonblick, då jag greps af en fullkomlig fasa vid blotta tanken, att ännu en gång upplefva något dylikt. Men å andra sidan stodo den flydda tidens försakelser och nöd i alltför liflig hägkomst, för att jag ej med begärlighet skulle omfatta hvarje möjlighet till förbättring af mina villkor och efter att hundra gånger ha ändrat beslut med att åternyta förbindelsen med doktorn, gick jag till honom.

Han mottog mig utan förvåning, nästan som om han väntat mitt besök. Jag hade gifvetvis på förhand tänkt mig de ord, med hvilka jag skulle motivera detta mitt andra uppträdande, och var beredd att uthärda hans säkerligen sarkastiska anmärkningar.

Dessa uteblefvo dock alldeles, och hela mitt vackra anförande måste slopas vid den vändning, tingen togo. Jag frapperades nämligen af den oro, som hela hans oväsen återgaf, och jag förstod, att han sysslade med alltför djupa eller viktiga tankar för ha någon lust att roa sig på min bekostnad.

Jag fann intet ord, hvarmed jag kunde inleda samtalet, utan afvaktade under tystnad, att han själf måtte börja. Jag såg honom stå vid fönstret, nervöst trummande med fingrarne mot karmen, under

det ögonen, dessa sällsamma, hemlighetsfulla ögon, tycktes förirra sig ut i rymdens stora, okända områden.

Han vände sig slutligen mot mig, sägande:

»Jag var beredd på er återkomst och känner äfven de farhågor ni haft att öfvervinna, innan ni vågat taga steget ut. Var ej förvånad», tillade han, då han såg min häpnad, »människorna äro sinsemellan alltför lika, och ni för mycket människa, för att jag ej med lätthet skulle kunna analysera edra tankar. Men sak samma, ni är här, och resultatet af edra funderingar är, att ni är villig ställa er till mitt förfogande — med kropp och själ», kom det efter en paus, och trots allt genomfors jag af en rysning vid dessa hans sista ord.

Jag var svårt att skildra, på hvad sätt hans öfverlägsenhet gjorde sig gällande, eller på hvad grund jag i allt hans görande och låtande, i hans ord och tankar fann en underström af mysticism. Det låg så mycken kraft i hans natur, den återgaf en sådan känsla af medvetenhet och makt, att jag kände, långt mer än jag förstod, att en människosjäl var för honom ej endast ett begrepp eller talesätt, men ett ting, något konkret, om man så vill, något som han behärskade genom sin vilja, och hvilket fann användning för hans ändamål.

Jag började redan erfarra samma modlöshet, som vid förra tillfället, och jag svarade:

»Jag skall göra mitt bästa för att tjäna er till er belåtenhet, och om mina krafter ej äro tillräckliga, har ni ju endast att afskeda mig. Jag står ensam, fullkomligt ensam i lifvet och har därför mod att våga mer än mängen annan, men som jag är i okunnighet om arten af det arbete, jag skall utföra, kan jag ej heller på förhand bestämma, huruvida jag är det vuxen...»

»Det är ni säkerligen», afbröt mig doktorn, »men kanske skall jag fordra mindre än ni tror, kanske äfven mer. Allt är beroende af omständigheterna, och inför dessa måste äfven jag böja mig.»

Han rynkade ögonbrynen, liksom om han känt sig förödmjukad vid tanken härpå och fortsatte:

»Ni äger ett stort företräde, som jag till fullo värderar: Ni står ensam i världen. Det gör äfven jag... Ensam», upprepade han tankfull, »det kommer an på! Jag är ensam, på samma sätt som Ni, det vill säga, jag saknar anledning att lefva eller arbeta för någon annan än mig själf. Men ensam är jag ej ändå, ty jag saknar den ensammes obestridna frihet, saknar, begriper ni, den ensammes förmån att glömd och obeckad lefva lifvet, som han kan och vill. Jag nämner detta, emedan jag önskar, att ni åtminstone aningsvis måtte förstå, att vårt samarbete blir en kamp mot vissa makter, och att vi måste dela seger såväl som nederlag.»

Han afbröt sig vid en knackning på dörren, såg på sin klocka liksom för att se efter, om tiden för ett väntadt besök vore inne. Hans förvånade min tycktes ej bekräfta detta, och det kom helt otäligt:

»Stig in!»

Hans betjänt visade sig straxt därpå i dörren, gick fram mot doktor Raboul, och meddelade honom under alla tecken till sinnesrörelse med lågmäld röst en underrättelse, hvilken i ej mindre grad tycktes utöfva ett sällsamt inflytande på doktorn. Han sökte dock bemästra sin rörelse och afskedade betjänten med några ord, som jag dock ej kunde uppfatta.

Sedan vi änyo blifvit ensamma, lät han sina blickar fara mönstrande kring rummet, fäste dem slutligen på det underliga skåpet, hvarur han vid

föregående tillfälle framtagit skrinet med sitt hem-ska innehåll, och vände sig till mig.

Jag återfann nu i hans ytre samma grymhet och beslutsamhet, som städse förskräckt mig, och aningsvis började jag bäfva vid tanken, att nya gräsligheter voro i antågande.

»Jag väntar ett besök», sade han, »och det är min önskan, att ni är närvarande. Dock vill jag ej, att ni synes, utan fastmer som stumt och osynligt vittne, följer gången af händelsernas utveckling. Kanske denna försiktighet är öfverflödig, kanske äfven min varning, att ni ej under några förhållanden röjer er, är öfverflödig. Men vare sig så är eller ej, är det min uttryckliga vilja, att den person, jag afvaktar, förblir i okunnighet om er härvaro.»

Sedan han sagt detta, anvisade han mig en undanskymd plats, där jag, till hälften dold af gardinen och än ytterligare skyddad af en skärm, kunde iakttaga den öfriga delen af rummet. Jag såg honom sålunda återvända till skrifbordet, hörde hur han öppnade en låda, och jag iakttog, hur en liten silfverglänsande tingest försvann innanför hans rock, hvilken noga igenknäpptes.

Därefter stängde han lådan och satte sig tillrätta i skrifbordsstolen, liksom om han vore inbegripen i arbete. Jag kunde dock se de oroliga blickar, han sände mot dörren, och af de höpdragna ögonbrynen märkte jag, att lugnet blott var skenbart. Själf kände jag mig kuslig till mods, en ångslan af det slag, som barnet erfar, när det med undrande ögon ser, hur den vanliga tillförsikten hos äldre personer förbytes i oro och fruktan.

Hvad skulle väl ske? Hvem var den person, hvilkens blotta namn syntes tillräckligt att rubba jämvikten hos en man, som annars tycktes kallad att behärska allt och alla?

Med återhållen andedräkt lyssnade jag till smygande steg, som närmade sig dörren utifrån, och nästan glömsk af doktors varning lutade jag mig framåt för att bättre kunna uppfatta den väntade hans inträde. Lyckligtvis drog jag mig hastigt och ljudlöst nog för att ej röja min närvaro tillbaka. Men det var i sista stund, ty i nästa ögonblick riktades ett par mörka ögon mot mitt gömställe, och främlingen, en underlig, mörkhyad man stod midt på golvet.

Till sitt yttre var han närmast lik honom, som jag sett vid det tillfälle, då doktorn hypnotiserat mig, måhända något längre och i hvarje afseende mindre sympatisk. Men det var samma långdragna, bronsfärgade ansiktstyp, samma klara, genomträngande blick, men det allvar, som präglat den andre, var här ersatt genom en blandning af grymhet och hat. Med sina mjuka, smidiga rörelser gjorde han intryck af en panter, och om någon var ägnad gifva fasa, så var det denne man.

Han bugade sig på österländskt vis med armarna korslagda öfver bröstet och på ett tungomål, som var mig fullkomligt främmande, tilltalade han doktor Raboul.

Denne hade bibehållit sin förra ställning, och vid främlingens hälsning höjde han lätt på hufvudet. Men vid de ord, som riktades till honom, råttade han upp sig, och svarade i en kall, afmått ton.

Spörjande och hotfulla hvilade de mörka ögonen på honom, men å andra sidan tycktes äfven doktorn ha återvunnit en viss yttre jämvikt, ty den blick, hvarmed han nu mötte den nykomne, var stadig och genomträngande. Under en kort stund härskade tystnad i rummet.

(Forts.)

STEINDELKVARTETTEN.

Efter fotografier och korrespondens till HVAR 8 DAG.

De musikalska underbarnen, som när de för en hundra år sedan först visade sig vid horisonten, voro något noch nie dagewesnes, råkade tämligen snart i misskredit till följd af den svindel som konkurrensen äfven på detta område alstrade. Och man betraktar i allmänhet än i dag dessa då och då uppdykande företeelser med tämligen misstroagna ögon.

Men för Steindelkvartettens små trollkarlar glömmar man genast alla fördomar. Man står inför något äkta, och icke ens den rattmätiga häpnaden öfver dessa konstnärers stora ungdom inkräktar i nämnvärd mån på den rena musiknjutning det är att höra deras prestationer. Ty så länge de spela glömmar man nästan *hvilka* som spela, så fångslar det oändligt fina föredraget hela ens uppmärksamhet.

Kvartetten består af musikdirektör *Albin Steindel* från Stuttgart n. ed sina

Det säger sig själf, att entusiasmen är stor, hvar kvartetten låter höra sig. Öfverallt äro publik och kritik eniga i ett öfversvallande beröm och icke minst lycka harkvartetten haft i London och Paris, där den varit formigen öfverhopad med smickrande inbjudningar till soiréer i de högsta kretsar.

För att om möjligt för HVAR 8 DAGS räkning lyckas förvärfva ett porträtt af de berömda smättingarna och deras far, uppsökte vi dem, dagen efter den Steindelkonsert, som vår lyckliga stjärna låtit oss öfvervara, i det hotell, där de tagit in. Direktören tog mycket älskvärdt emot oss, gaf oss löfte om porträttet och invigde oss äfven i sin enkla »metod»: Hos alla gossarna märkte han redan mycket tidigt ett utomordentligt fint musikaliskt gehör. Från och med fyra års ålder har han sedan undervisat dem högst två timmar dagligen, på deras resp.

Musikdirektör
ALBIN STEINDEL.

BRUNO, 11 år, pianist.

ALBIN, 7 år, violinist.

MAX, 9 år, cellist.

tre söner *Bruno*, elfva år, *Max*, nio år och *Albin*, sju år. Bruno är pianist, Max spelar cello, Albin violin och pappa själf viola. De äro enastående kvartett uppför nu — utantill (!) och med fullständig likgiltighet för alla tekniska svårigheter — flersatsiga kammarmusikverk af Händel, Mozart, Beethoven, Brahms o. s. v. Och det är icke något maskinmässigt upprabblande af en innötd läxa, utan deras spel präglas af en innerlig finhet och en delikat förståelse, som knapp kunde komma verkets anda närmare. Man märker aldrig en tvekan insats, aldrig en famlande intonation, aldrig en slitning, allt går med den mest fullkomliga, men dock alltid allvarliga otvungenhet.

I de solonummer som äfven förekomma på programmet ha de rundkindade krabaterra hvar för sig tillfälle att visa hvad de kunna åstadkomma. Sjuåringen blinkar inte en gång åt de dubbelgreppspassager och öfriga »figurer» han kan råka ut för, nioåringen företar de mest halsbrytande vägstycken på sin stora cello och elfvaåringen vid flygeln ackompanjerar sina bröder samt uppvaktar oss med Bach, Chopin, Schubert, Liszt m. fl. Och äfven nu spelade allt utan noter. Men aldrig får en virtuomässig bravur tränga sig i förgrunden, allt jämt är det spelets själ, som verkar så fångslande. Den fläkt af rörande barnslighet, hvilken hvilat däröfver, ger det äfven ett eget behag.

instrument. Bruno, pianisten, spelade redan efter ett halft år två Lieder ohne Worte offentligt. Vid sju års ålder uppförde han bl. a. pianokonsorter med ackompagnement af orkester i Kristallpalatset i London. Om den framgång han hade, vittnade tre guldmedaljer som i Brüssel, Ostende och Bannkenbergh tilldelades honom. Den dag, som i dag är, spelar han öfver 500 stycken af olika kaliber utantill. Äfven de andra bröderna ha med lätthet tillägnat sig sin fars undervisning och gjort förvånande raska framsteg. På sina konsertresor har direktör Steindel för princip att aldrig låta barnen uppträda på mer än fem konserter i följd. Sedan måste alltid en tids paus följa. Äfven i öfrigt gör han allt för att skydda dem från utifrån forcerad utveckling och öfveranstängning. Hvilket ju icke är oförenligt med ett genialt tillgodoseende af hvad deras begåfning redan vid så unga år gör möjligt.

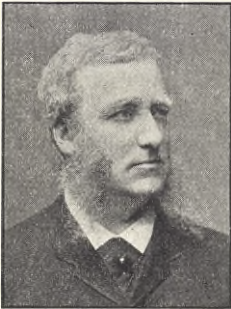
På vår framställan, om icke direktör Steindel snart ämnade sig till Sverige också, svarade han, att han visserligen ännu knappast tagit den frågan i öfvervägande, men att han gärna, när lägenhet bjöde sig, skulle vilja stifta bekantskap med det sjungande folket däruppe i nord.

Må HVAR 8 DAGS porträtt af den berömda kvartetten vara en god början till denna bekantskap!

Pégue Ennes.

VECKANS: PORTRÄTT:

F. G. K. DUE.

70 år fyllde den 22 jan. f. envoyén *F. G. K. Due*. Han blef 1869 svensk norsk envové i Petersburg, 1873 i Berlin samt 1890 i Paris, där han kvarstannade till 1899. Efter afskedsgånget är han bosatt i Stockholm, där han bl. a. är led. af Musikakad. Den nye diplomaten hyllades lifligt på todelsdagen.

V. TAVON.

50 år fyllde den 22 jan. öfverstelöjtnanten vid Gotalifvande *Axel Vincent Tavon*. Den framstående och ansedda militären, som äfven är verksam på andra områden, t. ex. som medlem af Patriotiska sällskapets förvaltningsutskott, hyllades lifligt på födelsdagen.

H. E. AHRENBORG.

Hundraårsdagen af sin tillvaro kunde den ögt äktade och ansedda Göteborgsfirmen *Ekman & Comp.* fira den 29 januari, och meddela vi af denna anledning porträtt af firmans båda nuvarande chefer, hrr konsul *Johan E. Ekman*, f. 1857 och *Henrik E. Ahrenberg*, f. 1853. Firmans grundades 1802 af G. H. Ekman och G. R. Prytz under sitt, nuvarande namn, samt driver numera förämligast exportaffärer. År 1843 öfvertog G. H. Ekmans son J. J. Ekman ledningen af affärerna, hvilken sedermera öfvergätt i de oivannämnda chefernas händer.

J. E. EKMAN.

PER GUSSENIUS.

60 år fyllde den 16 jan. kyrkoherden i Lovestad *Per Gussenius*, som då örtligt lyckönskades af församlingsbor och vänner. Kyrkoherde G., som prästvigdes 1881, har alltsedan 1890 innehaft sin nuvarande plats, där han vunnit stora sympatier.

R. CHRISTENSEN.

65 år fyllde nyligen direktören vid Lunds botaniska trädgård *R. W. O. R. Christensen*, som i 33 år inonenatt denna befattning. Han har jämväl varit lärare vid Alnarp samt sekr. och kassör hos skånska trädgårdsföreningen. Kunnig, redbar och vänsäl, är han allmänt äktad.

H. PALMGREN.

Till andra kammarrens sekreterare, en befattning, som är synnerligen kräfvarde, då dess innehafvare skall leda och ordna hela det vidlyftiga kansliarbetet, har utsetts v. härsdshöfd, jur. o. fil. kand *Herman Palmgren* efter v. härsdshöfd, Nathorst Boös, som undanbedt sig återval.

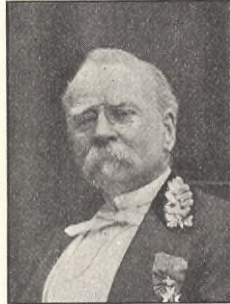
K. CAVALLI.

Tjugofemårsjubileum som befälhavare kan kupten *Knut Cavalli* nu fira i Upsala ångbåtsflotta, där han nu för Fyris I. C. är på grund af sitt tillmötesgående en af den stores allmänheten ovanligt omtyckt befälhavare, och han torde fortfarande till allmän belåtenhet komma att föra Upsalas förnämsta ångbåt

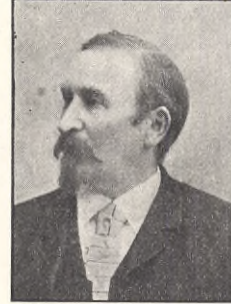
J. O. GRÖNQVIST.

Tjugofemårsjubileum har i dagarne Stockholms och säker igen Sveriges största sjöfihjälpsförening "Enighet ger styrka" kunnat fira. Dess behållning utgjorde för år 1901 den respektabla summan af 391,982 kr. och meddela vi här bilden af föreningens duktige ordf. hr *J. O. Grönqvist*.

C. A. V. EGNELL.

Som å annat ställe i denna veckas häfte utförligare omnämnes, kunde staden Grenna den 24 denens fira sitt 250 års jubileum, och meddela vi af denna anledning bilden af st. dens populäre och äktade styresman, borgmästaren *R. W. O. Carl August Victor Egnell* f. 1839,

H. GEMMEL. †

I Norrköping afled under förra veckans direktören i Litografiska aktiebolagets styrelse *R. W. O. Herman Gemmel*, f. 1857. Genom duglighet, energi och arbetsörmögåbrakte han sig småningom upp till sin chefsbefattning, och har han betydligt bidagit till det stora etablissemangets utveckling.

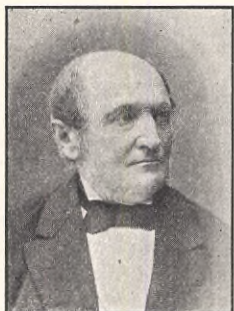

E. ZANDER. †

Den 22 jan. afled i Stockholm den öfver hela landet bekantastif-tarinnan af den ansedda Zanderska flickpensionens frkn *Emilia Zander*, f. 1870. Hon var både hvad hufvud och hjärta beträffar ovanligt skickad att föstra och leda ungdom, och skall i älskad minne lefva hos sina många elever.

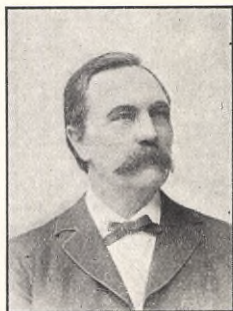

GALLERI

R. M. BOVALLIUS. †

Den 19 jan. afled i Stockholm f. rikskassören m. m. *Robert Mauritz Bovallius* f. 1817. Han befordrades 1874 till rikskassör, samt tog afsked 1882. Vid sidan af sin ämbetsverksamhet hade han många andra viktiga updrag samt har författat en mängd afhandlingar.

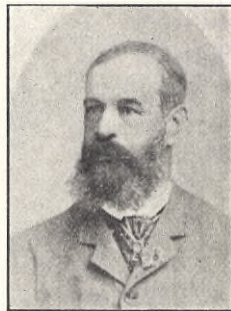
H. A. AROSENIUS. †

Å Engelsbergs bruk afled den 14 jan. kaptenen vid väg- och vattenbyggnadskåren, baningenjören, vid Bergs- och Rorå haran R. W. O. *Henrik Alfred Arosenius*. Han var inom sitt äck en mycket du ande och intresserad man, och efterlemnar föröfrigt minnet af en i alla fin och nobel person.

T. EBBESEN. †

Skådespelaren *Thorald Ebbesen*, senast anställd vid Hoffmann-Uod-grenska sällskapet, afled den 9 jan. Född i Danmark 1862, var han på sin tid en af de mera guterade varietéartisterna och var som Ebbe Thoraldsen känd öfverallt i Skandinavien. Efter "varietélagan" 1899 återgick han till teatern.

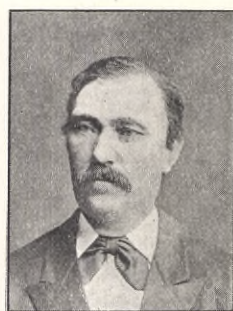
C. A. SCHRÖDER. †

Den 16 jan. afled i Stockholm f. d. konsuln och bankdirektören *Carl Anton Schröder*, 60 år gammal. S. var först byråkassör, tjänstgjorde så i Stockholms Ensk. bank och blef 1879 verkst. dir. i Osars' Ensk. bank. 1888 drog han sig på grund af sjuklighet tillbaka och bosatte sig i Stockholm.

E. T. RÄÄF. †

I Karlskrona afled den 18 jan. öfverkommissarien vid flottans pensionskassor, sekreteraren hos varfchefen R. W. O. R. N. O. *Emil Theodor Rääf*, f. 1833. Den gamle hedersmannen var en af alla omtyckt och värderad person.

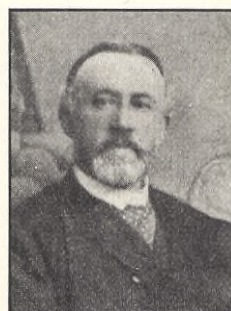
A. F. SILLÉN. †

Den 3 jan. afled i Viborg i Finland, kassören *August Fredrik Sillén* f. 1824. Han kom 1836 till Finland, där han vid sin död var bokförare vid gasverket och konsumtionsföreningen i Viborg. Filtig och duglig, hade han i vårt gamla broderland förvärfvat stora sympatier.

R. ALGULANDER. †

Den 12 jan. afled i Stockholm lackfabrikören *Richard Algulander*, 49 år gammal. Född i Bäckinge, öfvertog A. vid faderns död dennes lackfabrik i Stockholm, där han bland andra ämbetsverk äfven hade postverket till kund. Den i sitt fack mycket duglige mannen var en vänsäll och sympatisk person.

J. E. HEINRICH. †

Nära 78 år gammal afled i Stockholm den 16 dennes handlanden *Johan Edvard Heinrich*, som på sin tid innehade en af huvudstadens största speccerjaffärer. I slutet af 80 talet drog han sig tillbaka till privatlivet. Han sörjes närmast af maka och barn.

P. BERNDT. †

Kartografen *Paul Berndt* afled den 19 jan. i Stockholm, 52 år gammal. Tysk till börd, kom han tidigt i vid generalstabens topografiska anstalt, där många af honom utförda kartverk vittna högt om hans skicklighet. Dessutom var han mycket anlitad af vetenskapsmän för öfversättning m. m.

K. M. H. HOLM. †

I Helsingfors afled nyligen kaptenen m. m. *Klas Magnus Hugo Holm*. Född 1833 i Stockholm, ingick han i militär-tjänst 1853, deltog samma år i orientalska kriget, i serbiska frihetskriget 1876 samt i rysk-turkiska kriget 1877-78. 1880 tog han afsked ur krigstjänsten samt flyttade öfver till Helsingfors.

G. ÖSTLUND. †

I Hernösand afled den 17 jan. sjökaptanen *Gustaf Östlund* f. 1837. Han hade bl. a varit lärare vid navigationskolan och befälhavare å flere segelartyg och ångare. Duglig, vänsäll och kamratlig, var han högt uppburen inom samhället.

A. F. LAGERGRÉN. †

Å Djursholm afled nyligen f. förste landtmätaren R. W. O. *Alexander Ferdinand Lagergrén*, f. 1840. Han blef 1876 kommissionslandtmätare i Västerbottens län, var ledamot af Ume stadsfullmäktige och erhöi 1891 sin senaste utnämning. L. sörjes närmast af maka och barn.

DE INTERNATIONELLA SKRIDSKOTÄFLINGARNE I DAVOS.

Efter fotografier och korrespondens till HVAR 8 DAG.

SVENSKEN SALCHOW, KORAD TILL EUROPAMÄSTARE I KONSTÅKNING.

I Davos, Schweiz' fashionablaste vinterkurort, skulle i år striden om Europamästerskapen för skridskoåkning utkämpas. I lördags och söndags (18 och 19 jan) samlade sig stora människoskargar från de omgränsande kantonerna, och det härligaste väder med en strålände sol från högblå himmel gjorde det vackra berglandskapet än mer bedärande.

De krafter, som nu skulle mäta sig med hvarandra voro också de bästa, som i Europa stå att finna. Herr Salchow från Stockholm var, som bekant, redan förut »världsmästare i konståkning», och han kom också nu som numro ett ur den vackra täflan, under det bland hans konkurrenter herr Fuchs från Wien erhöi andra priset. Utom täflan uppträdde herr Hügél, hvilkens vackra konst — liksom herr och fru Syers charmanta samåkning — väckte stormände applåder. Våra bilder föreställa, den ena Salchow, den andra Fuchs, Hügél och Salchow.

Huru hänryckt man än känner sig öfver konståknigen, så spännande, så medryckande blir den dock aldrig som hastighetstäfian. Och isynnerhet då sådana mätare beträda arenan, som dem Kristiania sändt. Norrmännen äro här sedan gammalt bekanta såsom förstklassiga hastighetstäfian, allt sedan Peder Östlund från Trondhjem eröfrade fyra världsrekord efter hvarandra. Det var ett präktigt skådespel att se dessa jämn-goda rivaler rond efter rond hålla jämna steg, sparande sina

krafter i det sista för att då med väldiga ansatser afgöra striden. Något rekord slogs icke, men förste pristagaren i 1500 m. loppet herr Schwarz från Kristiania (2 min. 26 sek.) understeg blott med några få sekunder Östlundska världrekordet den 10 febr. 1900 i Davos (2 min. 22²/₅ sek.). På samma distans var andre pristagare herr Gundersen (Kristiania) med 2 min. 26³/₅ sek. och tredje herr Schilling (Wien): 2 min. 32³/₅ sek.

Vid 500 m. loppet voro pristagarna 1) Gundersen: 46²/₅ sek. 2) Wathen (Helsingfors): 47 sek. 3) Schwarz: 48²/₅ sek. (världsrekord af Östlund 1900 ¹⁰/₂: 17 min. ³/₅ sek.).

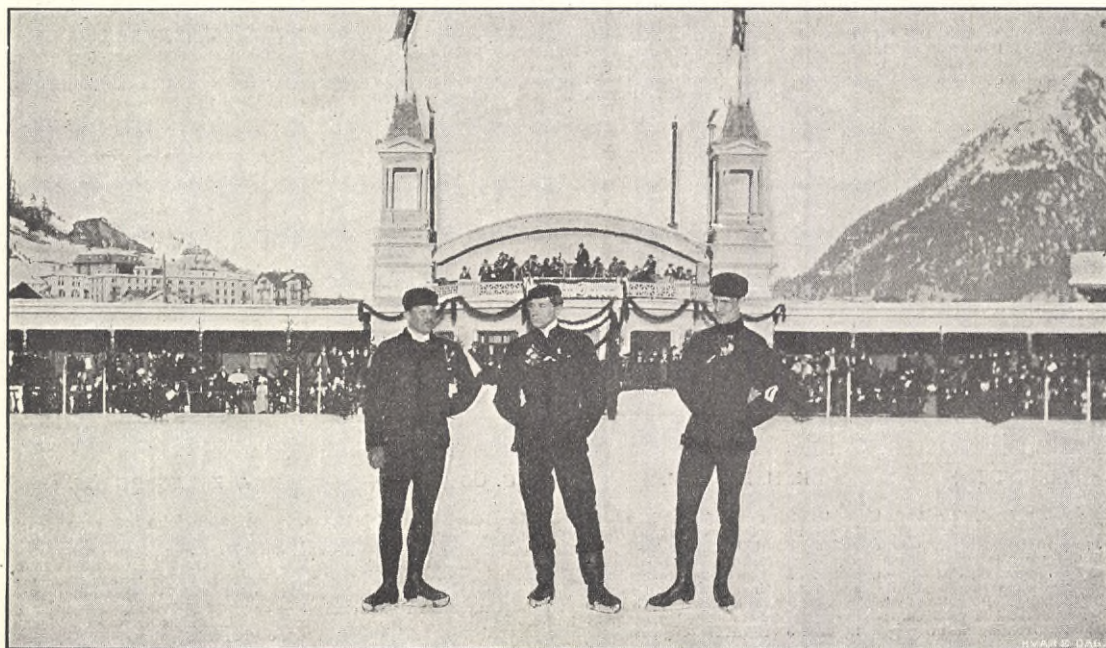
Vid 5000 m. loppet 1) Schwarz: 8 min. 51¹/₅ sek. 2) Gundersen: 8 min. 54 sek. 3) Wathen 9 min. 9³/₅ sek. (Världsrekord af I. I. Eden från Hamar 1894 ²⁶/₂: 8 min. 37²/₅ sek sek.).

Vid täflan om 10,000 m.: 1) Schwarz 18 min. 9²/₅ sek.) 2) Gundersen: 18 min. 41 sek. 3) Wathen: 18 min. 4 sek. (Världsrekord af Östlund 1900 ¹¹/₂: 17 min. 50³/₅ sek.).

Schwarz, som vunnit 3 af 4 sträckor erhöi därvid — utom de utfästa prisen — titeln »Europamästare i hastighetsåkning» för 1902, under det samma titel i konståkning tillföll vår landsman Salchow.

På aftonen ägde prisutdelningen rum i societetssalen under musik och tal, och alla önska vi här, att äfven till nästa år få se nordens raska söner vid nya täflingar och nya segrar.

T. S.

FUCHS, HÜGEL och SALCHOW.